

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată *J. Lynn*

TE DORESC

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

Be with me, Jennifer L. Armentrout

Copyright © Jennifer L. Armentrout, 2013

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93832-2-3

București, 2014

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER

Te doresc / Jennifer L. Armentrout, J. Lynn; trad.:
Cristina Buzoianu. — București : Epica, 2014

ISBN 978-606-93832-2-3

I. Lynn, J

II. Buzoianu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Unu

Se pare că ceaiul dulce avea să-mi vină de hac.

Nu din cauza conținutului de zahăr care ți-ar fi putut provoca o comă diabetică încă de la prima sorbitură. Și nici pentru că frate-meu era cât pe ce să accidenteze trei mașini în timpul unui viraj în ac de păr, după ce a primit un mesaj text, compus din numai două cuvinte.

*Sweet. Tea.*¹

Nu. Pofta de a bea un ceai dulce mă aducea față în față cu Jase Winstead, întruchiparea tuturor fanteziilor de fetișcană pe care le-am avut vreodată, ba încă și mai și. Iar asta era prima dată când îl întâlneam în afara campusului.

Și de față cu frate-meu.

O, Sfântă Marie, mamă a tuturor copiilor din lume, asta avea să fie stânjenitor.

De ce, of, de ce a trebuit ca frate-meu să îi trimită mesaj lui Jase, să îi spună că ne aflăm în capătul lui de oraș și să îl întrebe dacă avea nevoie de ceva? Misiunea lui Cam era să mă plimbe pe mine prin împrejurimi ca să mă pot obișnui cu peisajul. Deși priveliștea la care urma să asist era, cu siguranță, mult mai frumoasă decât tot ceea ce văzusem până acum din acest ținut.

Dacă mai dădeam peste încă un club de striptease, urma să rănesc pe cineva.

Gonind pe drumul neasfaltat, Cam privi spre mine. Mi se păruse că ieșisem de pe Route 9 de un car de ani. Ridicând o

¹ Ceai. Dulce

sprâncenă, privirea îi căzu de pe fața mea spre ceaiul pe care îl țineam strâns în mâini.

— Știi, Teresa, s-a inventat o chestie care se numește suport pentru pahare.

Am clătinat din cap.

— E în regulă. Îl țin eu.

— Biiine, lungi el cuvântul, concentrându-se la drum.

Mă purtam ca o crizată, când ar fi trebuit să fac pe neinteresată. Singurul lucru care mai lipsea pe planeta asta era să aflu Cam motivul pentru care aveam atitudinea unui retardat fumat.

— Deci, um, credeam că Jase locuiește lângă universitate.

A sunat normal, nu? O, Doamne, eram aproape sigură că vocea mi-a tremurat la un moment dat, în timpul acelei întrebări nu chiar atât de inocente.

— Da, dar își petrece mai tot timpul liber la ferma familiei lui.

Cam încetini camioneta și viră brusc la dreapta. Ceaiul aproape că zbură pe geam, dar mi-am strâns și mai tare mâna pe el. De data asta, ceaiul n-avea să plece nicăieri.

— Ți-l amintești pe Jack, nu-i așa?

Sigur că mi-l aminteam. Jase avea un frate de cinci ani, pe nume Jack, iar micuțul însemna totul pentru el. Îmi aminteam obsesiv tot ce auzisem vreodată despre Jase, așa cum, îmi imaginam eu, fanii lui Justin Bieber își aminteau totul despre el. Oricât de stânjenitor ar fi sunat asta, era adevărat. Jase, chiar dacă el și restul lumii habar n-aveau, devenise foarte important pentru mine în ultimii trei ani.

Un prieten.

Îngerul păzitor al lui frate-meu.

Și sursa aprinderii călcâielor mele.

Dar apoi, acum un an, când am început clasa a douăsprezecea, Cam a venit acasă, în vizită, iar Jase s-a ținut după el și totul s-a transformat în ceva foarte complicat. Ceva ce o parte din mine nu voia decât să uite. Dar cealaltă parte refuza să renunțe la amintirea buzelor lui peste ale mele sau la senzația lăsată de mâinile lui atingându-mi ușor trupul sau la felul în care mi-a suspinat numele, ca și cum i-ar fi provocat o durere chinuitoare și intensă.

O, Dumnezeu...

Din cauza amintirilor vii, obrajii mi s-au încălzit în spatele ochelarilor de soare și m-am întors cu fața spre geam, aproape tentată să îl las în jos și să-mi scot capul afară. Trebuia neapărat să mă controlez. Dacă ar afla Cam vreodată că Jase m-a sărutat, l-ar omorî și i-ar ascunde cadavrul pe un drum de țară, exact ca asta.

Și asta ar fi al naibii de păcat.

Creierul mi se goli de tot ce aș fi putut să spun, acum, când eu chiar aveam nevoie să-mi distrag atenția cu ceva. Condensul ceaiului și tremurul mâinilor mele făceau ținutul paharului un lucru dificil. Aș fi putut să-l întreb pe Cam despre Avery și ar fi mers, pentru că *adora* să vorbească despre Avery. L-aș fi putut întreba despre cursurile lui sau despre cum reîncepuse antrenamentul pentru preselecțiile echipei United, care urmau să aibă loc în primăvară, dar tot ce eram în stare să fac era să mă gândesc la faptul că aveam să îl văd, în sfârșit, pe Jase, într-o situație în care nu mai avea cum să fugă de mine.

Și asta era exact ceea ce făcuse toată prima săptămână de cursuri.

Copacii deși de pe marginea drumului începură să se rărească și, dincolo de ei, se puteau observa pajiști verzi. Cam viră pe un drum îngust. Camioneta săltă printre gropi, provocându-mi o senzație de greață.

Când am trecut printre doi stâlpi maronii, sprâncenele mi-au coborât. Un gard din plasă împletită zăcea pe pământ, iar în partea stângă era un semn micuț din lemn pe care scria: WINSTEAD: PROPRIETATE PRIVATĂ. Ne-a întâmpinat un imens lan de porumb, dar tulpinile erau îngălbenite și uscate, arătând ca și cum mai aveau doar câteva zile până să se ofilească și să moară. Dincolo de ele, câțiva cai pășteau în spatele unui gard de lemn, din care lipseau mai multe scânduri. Vaci grase și fericite rătăceau pe toată partea stângă a proprietății.

Pe măsură ce ne apropiam, un grajd dărăpănat apăru în peisaj; un grajd vechi și înfiorător, ca acela din filmul *Texas Chainsaw Massacre*, cu tot cu terifianta giruetă tip cocoș care pendula pe acoperiș. La câțiva metri în spatele grajdului era o casă cu două nivele. Pereții albi erau de fapt gri și, încă din camionetă, puteam să îmi dau seama că tencuiala era foarte deteriorată. Câteva porțiuni din acoperiș erau acoperite cu prelată albastră, iar un horn

arăta cam pe jumătate distrus. Cărămizi roșii, prăfuite erau alini-ate de-a lungul lateralei casei, de parcă încercase cineva să repare hornul, dar apoi se plictisise și renunțase. Mai era, de asemenea, în spatele grajdului, un cimitir de mașini stricate, o mare ruginită de camioane și sedan-uri.

Ridicându-mă un pic mai dreaptă, șocul mă cutremură. Asta era ferma lui Jase? Din nu știu ce motiv, îmi închipuisem ceva mai... de actualitate?

Cam parcă mașina la câțiva metri distanță de grajd și opri motorul. Se uită la mine, urmărindu-mi privirea încremenită la casă. Oftă, desfăcându-și centura de siguranță.

— Părinții lui au dus-o foarte greu cu câțiva ani în urmă și abia acum au început să se pună pe picioare. Jase încearcă să-i ajute cu ferma și restul, dar, după cum poți vedea...

Ferma avea nevoie de mai mult ajutor decât putea să ofere Jase. Am clipit.

— E... încântătoare.

Cam râse.

— Drăguț din partea ta să zici asta.

Degetele mi s-au strâns în jurul paharului cu ceai, în semn defensiv.

— Este.

— Îm-hâm.

Își întoarse în față șapca de baseball, acoperindu-și ochii. Smocuri de păr negru i se șteau de sub marginea din spate.

Am dat să vorbesc, dar o mișcare pe care am văzut-o cu colțul ochiului mi-a distras atenția.

Ieșind în viteză dintr-o parte a grajdului, un băiețel așezat într-un mini-tractor John Deere țipa și chiuia. Brațele lui dolo-fane erau întinse la maxim, în timp ce palmele îi erau încleștate pe volan. O claie de păr castaniu cărlionțat lucea în soarele puternic de august. Jase împingea tractorul din spate și chiar dacă abia îl puteam auzi, eram convinsă că scotea sunete de motor. Săltau de-a lungul pietrișului denivelat. Jase râse, în timp ce fratele lui mai mic striga:

— Mai repede! Hai mai repede!

Jase îl astâmpără pe frate-său, împingând tractorul în așa fel, încât se opri cu o mișcare în zig-zag în fața camionetei, iar Jack țipă, strângând volanul. Nori de praf zburară în aer.

Și apoi Jase se ridică.

O, uau-uui!

Am rămas cu gura căscată. Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut face să-mi dezlipesc privirea de splendoarea din fața mea.

Jase era la bustul gol, iar pielea îi lucea de transpirație. Nu eram sigură ce nație se ascundea în compoziția familiei lui. Trebuie să fi fost ceva spaniol sau mediteranean, pentru că avea o nuanță a pie-ii de un bronz natural care se păstra așa tot timpul anului.

În timp ce ocolea tractorul, mușchii lui făceau lucruri fasci-nante: pulsau și se întindeau. Pectoralii îi erau complet formați și avea umerii lați. Era genul de musculatură pe care nu o puteai obține decât ridicând baloți de fân. Băiatul era definit. Mușchii abdomenului i se încordau la fiecare pas. Avea șase pătrățele foarte bine conturate. Numai bune de atins. Jeansii i se lăsau pe șolduri indecent de jos, atât de jos încât mă întrebam dacă mai avea alt-ceva pe el, în afara de blugi.

Era prima dată când îi vedeam tatuajul întreg. Încă de când ne-am cunoscut, am întrezărit părți din el pe umărul stâng, ivindu-se deasupra gulerului și de sub mânecile tricourilor. Nici nu am știut ce e, până acum.

Tatuajul era masiv; un nod infinit de un negru intens, care începea la baza gâtului, arcuindu-se și încolăcindu-se pe umărul lui stâng și cobora până la jumătatea brațului. În partea de jos, două bucle opuse una alteia semănau cu niște șerpi împlețiți ce se priveau față în față.

Era perfect potrivit pentru el.

Ridicându-mi privirea la loc, o fierbințeală mi se răspândi pe obraji, apoi îmi alergă pe gât în jos, iar gura îmi era uscată ca deșertul.

Mușchii viguroși de pe brațele lui s-au contractat când l-a ridi-cat pe Jack din scaunul șoferului, ținându-l în aer, deasupra capu-lui său. S-a învârtit în cerc, răsând zdravăn, iar Jack chițăia și se zbătea.

Mi-au explodat ovarele.

Jase îl lăsă din brațe pe Jack și strigă la frate-meu, exact în momentul în care Cam deschise portiera șoferului, dar eu habar n-aveam ce i-a spus. Se îndreptă din nou, coborându-și mâinile pe solduri. Uitându-se în camionetă, ochii i se îngustară.

Jase era absolut minunat. Nu puteai să zici asta despre multe persoane din lumea reală. Poate despre celebrități sau vedete rock, dar rar vedeai pe cineva atât de uluitor cum era el.

Părul lui, o nuanță bogată de cafeniu-roșcat, era o dezordine de bucle ce-i cădeau pe față. Avea pomeții lați și bine definiți. Buzele lui pline puteau fi foarte expresive. O urmă de barbă îi umbrea linia puternică a obrazului. Nu avea gropițe ca mine sau Cam, dar atunci când zâmbea, avea unul dintre cele mai deschise și mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată la un băiat.

Acum, însă, nu zâmbea.

O, nu, se holba în camionetă cu capul lăsat într-o parte.

Înfierbântată cum eram, am sorbit o înghițitură din ceaiul dulce și am privit prin parbriz, absolut fascinată de întregul potențial pentru făcut copii etalat în fața mea. Nu că aș fi fost pornită pe făcut copii, dar la câteva reprize de antrenament m-aș fi băgat.

Cam se strâmbă.

— Hei, e băutura lui!

— Scuze.

Am roșit, îndepărtând paharul. Nu că ar fi contat. Nu era ca și cum eu și Jase nu mai făcuserăm niciodată schimb de salivă.

De partea cealaltă a parbrizului, Jase mimă cuvântul *rahat* și se întoarse cu spatele. Oare urma să fugă din nou? O, la naiba, nu! Ceaiul lui dulce era la mine!

În grabă, mi-am desprins centura de siguranță și am împins portiera. Piciorul mi-a alunecat afară din papuc și, deoarece Cam trebuia să dețină o camionetă grosolană, una care se înălța cu aproape un metru deasupra asfaltului, era o diferență enormă între locul în care mă aflam eu și unde era pământul.

Cândva, fusesem grațioasă. Drace, doar eram dansatoare, una antrenată și al naibii de bună, cu un echilibru care ar fi făcut până și gimnastele să se înverzească de invidie, dar asta a fost înainte de a-mi rupe ligamentul încrucișat anterior, înainte de saltul fatal care mi-a pus în așteptare speranța de a deveni dansatoare

profesionistă. Totul: visele mele, planurile mele, viitorul meu, au fost oprite, de parcă Dumnezeu apăsase butonul roșu de pe telecomanda vieții.

Iar eu urma să mănânc pământ în mai puțin de o secundă.

Am întins mâna ca să mă agăț de ușă, dar nu am ajuns-o. Laba care urma să atingă prima solul era atașată de piciorul cel bolnav și nu îmi putea susține greutatea. Aveam să mă prăbușesc și să explodez în fața lui Jase, sfârșind cu tot ceaiul vărsat în creștetul capului.

În cădere, am sperat să aterizez în nas, pentru că, măcar așa, nu aș fi fost nevoită să-i văd expresia feței.

Două brațe s-au repezit de nicăieri, prinzându-mă cu palmele de umeri. Acum am fost pe orizontală, jumătate afară din camionetă, iar în secunda doi am revenit în poziție verticală. Picioarele mi s-au bălăngănit în aer timp de o clipită, apoi mi-am regăsit echilibrul, strângând la piept paharul de ceai.

— Doamne, Dumnezeule, ai să-ți rupi gâtul!

O voce profundă vibră prin mine, zbârlindu-mi firișoarele de păr minuscule de pe tot corpul.

— Te simți bine?

Mă simțeam mai mult decât bine! Capul mi se lăsă într-o parte. Eram în contact direct și personal cu pieptul cel mai perfect pe care l-am văzut vreodată. Am urmărit cu privirea cum un strop de transpirație i s-a scurs pe centrul pieptului și peste mușchii abdominali sculptați, pentru ca apoi să dispară în părul fin de sub stomac. Acele firișoare formau o dâră care continua până sub talia pantalonilor.

Cam înconjură, grăbit, camioneta.

— Te-ai lovit la picior, Teresa?

Nu am mai fost atât de aproape de Jase de un an, iar el mirosea nemaipomenit, a bărbat, cu o urmă estompată de parfum. Mi-am ridicat privirea, dându-mi seama că ochelarii de soare mi-au căzut.

Gene dese încadrau ochi ce aveau o nuanță uimitoare de gri. Prima oară când i-am văzut, l-am întrebat dacă erau reali. Jase a râs și m-a invitat să îi ating cu degetul pentru a afla răspunsul.

Acum, însă, nu râdea.

Privirile ni s-au întâlnit și intensitatea din ochii lui m-a lăsat fără suflare. Îmi simțeam pielea arzând, de pară stătusem în soare toată ziua.

Am înghițit în sec, rugându-mi creierul să-și reia activitatea.

— Ceaiul tău dulce e la mine.

Sprâncenele lui Jase se furișară în sus, pe frunte.

— Te-ai lovit la cap? mă întrebă Cam, oprindu-se lângă noi.

Un val de căldură îmi invadă obrajii.

— Nu. Poate. Nu știu.

Afișând un zâmbet forțat și sperând că nu avea să pară sinistru, i-am întins paharul cu ceai.

— Poftim.

Jase mi-a dat drumul la brațe și a luat băutura, iar eu mi-am dorit să nu fi fost atât de nerăbdătoare să-i împing paharul în față, pentru că, poate așa, încă m-ar mai fi ținut.

— Mersi, ești sigură că n-ai pățit nimic?

— Da, am mormăit, uitându-mă în jos.

Ochelarii de soare erau căzuți lângă roată. Oftând, i-am ridicat, i-am curățat de praf și i-am pus din nou la ochi.

— Mulțumesc pentru că... mm, pentru că m-ai prins.

Se uită lung la mine preț de un moment, apoi se întoarse cu spatele, în timp ce Jack alergă spre el, cu un tricou în mână.

— L-am găsit! zise băiețelul, fluturându-l ca pe un steag.

— Mersi.

Jase i-l luă din mână și îi dădu la schimb paharul cu ceai. Ciufuli părul copilului, apoi, spre marea mea dezamăgire, își trase tricoul pe cap, acoperindu-și trupul. Se uită spre Cam.

— Nu știam că e și Teresa cu tine.

În ciuda căldurii, un fior rece îmi trecu pe piele.

— Eram prin zonă, îi arătam orașul, ca să se poată descurca singură prin împrejurimi, îi explică el, rânjind la micul ștrengar, care se furișa, încet, spre mine.

— N-a mai fost până acum în zona asta.

Jase încuviință din cap și își luă ceaiul înapoi. Erau șanse mari ca Jack să îi fi băut jumătate din el în acel scurt interval de timp. Apoi se îndreptă spre grajd. Fusesem expediată. Pur și simplu. Am

simțit o arsură în gât, dar am ignorat-o, dorindu-mi să fi păstrat paharul.

— Tu și Avery veniți la petrecerea din seara asta, nu-i așa? întrebă Jase, sorbind o înghițitură din ceai.

— Este Luau¹. Nu ratăm noi așa ceva.

Cam zâmbi larg, arătându-și gropița din obrazul stâng.

— Aveți nevoie de ajutor la organizare?

Jase clătină din cap.

— Se ocupă bobocii de asta.

Aruncă un ochi spre mine și am crezut, timp de o secundă, că voia să întrebe dacă aveam de gând să vin și eu.

— Am câteva lucruri de rezolvat aici mai întâi, apoi mă îndrept spre casă.

Dezamăgirea mă lovi cu intensitate, durerea ei amestecându-se cu arsura din gât. Am deschis gura, dar am închis-o imediat la loc. Ce aș fi putut să îi spun de față cu frate-meu?

O mână mică m-a apucat de tivul tricoului și m-am uitat în jos, într-o pereche de ochi cenușii, copilăroși și sentimentali.

— Bună, spuse Jack.

Buzele mi se arcuiră într-un mic zâmbet.

— Bună și ție.

— Ești frumoasă, continuă el, clipind.

— Mulțumesc.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. Era oficial. Îmi plăcea copilul acesta.

— Și tu ești foarte chipeș.

Jack rânji.

— Știu.

Am râs din nou. Fără nicio îndoială, acest puști era fratele mai mic al lui Jase.

— Bine, e suficient, Casanova.

Jase goli paharul cu ceai și îl aruncă la coșul de gunoi din apropiere.

— Nu te mai da la fată.

Îl ignoră pe Jase, întinzându-mi mâna.

¹ Sărbătoare tradițională din Hawai